

Mit ér a lélek, ha a szív rideg.
Barackfa virága, ha pirkadat hideg.

Mit ér a szó, ha nincsenek fülek.
A kinyújtott kéz, ha nem fogja senki meg.

Mit ér a hajó a parttalan tengeren
Az éltető láng, ha lobbanni képtelen.

Mit ér a csillag, ha a nap fénytelen
Ha az emberből feltörő indulat féktelen.

Mit ér az érzelem, ha viszont nem szeret.
A nem csókolt csókot nem bánja senki meg.

Mit ér a szerelem, ha egyedül megyek.
A végtelen utak - az elsüllyedt hegyek.

Mit ér az értelem, hol bárgyúk a szemek.
Haragos felhők felett mosolygó kék egek.

Mit ér e vers - ha szavalni nincs kinek.
Minek a vászon, ha nem festi senki meg.

Mit ér az étel, ha éheznek emberek
A megfagyott mosoly, ha nevetni nem lehet.

Mit ér az emlék, ha felejtve marad
A szétfoszló álom, az elillant pillanat.

Mit ér a madár, ha egy fa sem mard.
Minek a dobbanás, ha a szív megszakad.

Mit ér a dal, ha nem hallja senki meg.
Az elfojtott gondolat, a kihalt színterek.

Mit ér a táj, ha minden színtelen.
A hervadt virág, a kipusztult réteken.

Mit ér a nyár, ha nincsen már tavasz.
Ha fájdalmas sebünkre nincs gyógyír, csak tapasz.

Mit ér a fiú, ha lányok nincsenek.
A letépett virág, a színtelen vérerek.

Mit ér a lét, ha oly gyorsan elszalad,
S nem hagy időt nekünk alkotni dolgokat.

Mit ér az eszme, ha tönkretesz ezreket
Meg nem írt könyvből idézni részeket.

Mit ér az ima, ha hamis a képzelet
A téren a szobor, ha dőzerek döntenek.

Mit ér a világ, ha a béke csak tűzszünet
Vicsorgó emberek, szomorú gyermekek.

Mit ér az életünk, ha nem teszünk szépeket
Hol van a boldogság, valaki mondja meg!

Újrónafő, Gellén Imre